

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/164/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7711210627
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7711210627.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: U.. Q. M., nar. X.XX.XXXX, bytom U.. P. XX, P., proti žalovanému: Slovenská republika v mene ktorej koná Ministerstvo práce sociálnych vecí a rodiny SR, so sídlom Špitálska 4,6,8, Bratislava, IČO: 00 681 156 v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy 50.000 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 10. februára 2020 č.k. 8C/22/2012-551

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví zamietol žalobu a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania rozhodujúc o nároku žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy 50.000 €, ktorej sa domáhal voči žalovanému titulom nesprávneho úradného postupu zamestnancov Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd poukázal na obsah skutkových tvrdení v žalobe, v ktorých žalobca uviedol, že dňa 19.3.2010 zamestnanci úradu neoprávnene vstúpili do jeho bytu násilím, atakujúc žalobcu a jeho priateľku v prítomnosti ich maloletého dvojročného dieťaťa, pričom mali byť pod vplyvom alkoholu a dňa 10.3.2008 vyhotovili zápisnicu, ktorej obsahom boli nepravdivé údaje, ktoré predložili na podpis sedemročnému dieťaťu s obsahom difamajúcich údajov, ktorým konaním úmyselne zasiahli do práva žalobcu na súkromie, vedenie rodinného a osobného života. Súd uviedol, že o uvedenej žalobe rozhodol rozsudkom zo dňa 27.6.2013 č.k. 8C/22/2012-142 tak, že žalobu voči žalovanému Ministerstvo práce sociálnych vecí a rodiny zamietol pre jej neurčitosť a nesplnenie dôkaznej povinnosti žalobcu, ktorý v poradí prvý rozsudok bol zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 4Co/304/2013 pre procesné pochybenia súdu prvej inštancie, keď súd napriek tomu, že považoval žalobu za zmätočnú a neurčitú, meritórne o nej rozhodol, vady žaloby neodstraňoval, preto rozhodol o žalobe bez dostatočného podkladu pre vysporiadanie sa s otázkou vecnej legitímácie žalobcu a žalovaného ako aj dôkaznou situáciou v spore. V zrušujúcom uznesení odvolací súd poukázal tiež na to, že pokiaľ malo byť zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu v správnom konaní, ktorého nebol účastníkom, bolo dôvodné posudzovať nárok aj skrz ustanovení § 11, § 13 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobu opätovne zamietol aj v poradí druhým rozsudkom zo dňa 7.2.2017 č.k. 8C/22/2012-292, dospejúc k záveru o nepreukázaní nároku žalobcu podľa § 11, § 13 OZ a zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré rozhodnutie bolo opätovne zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach 1Co/194/2017 zo dňa 30.4.2018 z dôvodu, že súd prvej inštancie nekonal so subjektom, ktorý bol žalobcom označený ako žalovaný, odôvodnenie rozhodnutia bolo založené na odporujúcej si argumentácii a odvolací súd vytkol súdu prvej

inštancie nezohľadnenie práva žalobcu na kvalifikovanú právnu pomoc z radov advokátov ustanovených Centrom právnej pomoci, uložiť mu povinnosť vo veci rozhodnúť po odstránení väd žaloby právnym zástupcom, ktorý bol ustanovený žalobcovi Centrom právnej pomoci.

3. V preskúmanom v poradí treťom rozsudku o zamietnutí žaloby súd prvej inštancie vzal do úvahy, že žalobcovi ustanovený právny zástupca JUDr. Csákóo na pojednávaní dňa 10.9.2018 uviedol, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy 50.000 € vyplýva nesprávneho úradného postupu zamestnancov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (ÚPSVaR), keď bez právneho dôvodu mali vykonávať šetrenie v byte žalobcu, ktorého je vlastníkom a to vo veci maloletého dieťaťa, ktoré sa v byte už tri roky nezdržovalo, čím mali zamestnanci Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny porušiť právo žalobcu na ochranu obydlia a súkromia. Vychádzal tiež z výpovede žalobcu, že v rozhodnej dobe žil v družobnom pomere s Jankou Majerníkovou, s ktorou vychovávali spoločnú dcéru U., ktorá mala v čase sporného šetrenia 19.3.2010 dva a pol roka. V predmetný deň sa do spoločnej domácnosti, ktorý viedli v byte žalobcu dostavili zamestnanci Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach, P. X. Y. W.. X. na účely šetrenia pomerov v rodine týkajúcej sa maloletej Š. F., dcéry družky žalobcu U. P., ktorá pochádzala z jej predošlého vzťahu. Žalobca tvrdil, že W.. X. sa tlačil do bytu, snažil sa mu vziať fotoaparát, ktorým si žalobca mal vyhotovovať videozáznam, cítil alkohol v dychu W.. X., ktorý šermoval rukami okolo seba čím ohrozoval aj maloleté dieťa Janku Majerníkovú. Požiadavku na prešetrenie pomerov žalobca považoval za neoprávnenú, pretože maloletá Š. F. žila u otca, k nim chodievala len sporadicky na jeden dva dni počas prázdnin.

4. Z výpovede zamestnancov ÚPSVaR v Michalovciach P. X. Y. W.. X. súdu vyplynulo, že na vykonanie šetrenia do bytu žalobcu išli na základe požiadavky súdu vo veci starostlivosti o maloletú Š. F. dcéru družky žalobcu, šetrenia pomerov sa zúčastnili dvaja majúci vedomosť o problematike prístupu rodiny žalobcu k úradom. Vykonať šetrenie pomerov v rodine sa nepodarilo, pretože pani P., družka žalobcu a matka mal. Š. F., ich nevpustila do bytu z dôvodu, že nemá súhlas majiteľa bytu. So žalobcom sa vôbec nestretli, ani nevideli, či bol v tom čase v byte prítomný, pani P. nechala pootvorené dvere a odišla do bytu po fotoaparát, resp. iné nahrávacie zariadenie, ktorým zaznamenávala ich prítomnosť. S nahrávaním oni nesúhlasili, čomu sa bránil W.. X. zdvihnutím ruky pred objektív zariadenia odchádzajúc preč od bytu. Bolo vylúčené, aby boli pod vplyvom alkoholu v pracovnom čase, o priebehu šetrenia ihneď informovali nadriadenú, a spísali o tom záznam. Zo svedeckej výpovede bývalej družky žalobcu U. P. súd zistil, že so žalobcom žili v spoločnej domácnosti v jeho byte od roku 2005 do roku 2012, pričom v čase vykonania sporného šetrenia 19.3.2010 sa žalobca nenachádzal doma, zamestnancov sociálneho úradu do bytu nevpustila, pretože jej to žalobca zakazoval. Svedkyňa potvrdila, že mala riadne evidovaný pobyt v byte žalobcu a súčasne, že nedošlo medzi ňou a zamestnancami úradu k žiadnym nezhodám, nespomínala si, či vyhotovovala obrazový záznam z udalostí.

5. Súd prvej inštancie prihliadal na obranu žalovaného, že k žiadnej ujme na právach žalobcu nemohlo dôjsť, keď kontakt zamestnancov prebiehal mimo bytu žalobcu, žalobca nebol prítomný pri šetrení, samotné šetrenie sa vykonávalo na základe požiadavky súdu, preto nebol preukázaný žiadny nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci ani existencia ujmy na právach žalobcu, ktorá by mohla vyplývať z konania zamestnancov úradu. Vzala súd do úvahy obsah obrazového záznamu, fotografií spornej udalosti zo dňa 19.3.2010 predloženého žalobcom na CD nosiči, ktorý bol prehraný na pojednávaní, odkázal na spisovú dokumentáciu úradu a Okresného súdu v Michalovciach sp. zn. 14P/98/2007, 8P/17/2009 vo veci starostlivosti o maloleté dieťa, požiadavku súdu na prešetrenie rodinných pomerov mal. Š. F. sp.zn.17Pd/1/2010. Z oznámenia o výsledku predbežného prerokovania žiadosti žalobcu o náhradu škody adresovaného Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR zistil, že žiadosti žalobcu o odškodnenie nebolo vyhovené.

6. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd uzavrel, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno o vzniku nemajetkovej ujmy na svojich osobnostných právach podľa § 11, § 13 OZ, ani podľa právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Konštatoval, že nebol preukázaný žiadny nesprávny úradný postup orgánov štátu vo vzťahu k jeho osobe, ani žiadny iný zásah do osobnostných práv žalobcu, z ktorého by nemajetková ujma mohla vzniknúť, a pokiaľ žalobca odkazoval na zápisnicu zo dňa 10.3.2008, ktorej obsahom mali byť neoverené a difamujúce údaje, hodnotil tento záznam ako nesúvisiaci so šetrením pomerov 19.3.2010, nemajúcim vplyv na dôkaznú situáciu v spore. Pri rozhodnutí súd vychádzal z nespornej skutočnosti, že šetrenie v byte žalobcu v súvislosti so starostlivosťou o maloletú Š. F.Á. prebiehalo na základe

požiadavky súdu vo veci starostlivosti o maloleté dieťa, a keďže matka dieťaťa sa nachádzala v byte žalobcu, nebolo podstatné, či sa tam trvalo zdržiavalo aj dieťa, keďže šetrenie sa týkalo zisťovania pomerov u každého z rodičov maloletého dieťaťa. Súd považoval za zistené, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, vznik škody ani príčinnú v súvislosť medzi žiadanou náhradou nemajetkovej ujmy a postupom zamestnancov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, keď z obrazového záznamu, fotografií nevyplýval žiadny nezákonný postup úradníkov, a nepotvrdilo sa ich konanie popisované žalobcom, ale naopak zodpovedalo priebehu deja tvrdeného zamestnancami úradu. Záznam a fotografie nezachytili prítomnosť žalobcu v byte, a fakt, že žalobca sa v čase šetrenia v byte ani nezdržoval, mal súd potvrdenú výpoveďou svedkyne P.. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle § 11 OZ sú predmetom ochrany osobné práva občana týkajúce sa jeho osobnosti a s ňou úzko späté, predovšetkým týkajúce sa jeho občianskej cti, dôstojnosti, rodinného či intímneho života. Vyjadrenie subjektívneho názoru v rámci uplatňovania procesných práv účastníka v konaní však nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnosti občana, ak sa tak stalo spôsobom primeraným okolnostiam, za ktorých zásahu malo dôjsť. Ochrana je poskytnutá len v prípade takého konania, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach občana vážne znižujúceho dôstojnosť, vážnosť a česť, ktoré skutočnosti v prejednávanej veci zistené neboli. Tvrdenia žalobcu o zásahu do jeho osobnostných práv neboli ničím preukázané, vychádzali len z jeho subjektívneho presvedčenia a hodnotenia a nebolo zistené, aby zo strany pracovníkov išlo o konanie objektívne spôsobilé vyvolať ujmu žalobcovi. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov žalobu zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 257 Civilného sporového poriadku (CSP) považujúc za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré procesne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, osobné, majetkové a zárobkové pomery žalobcu prihliadajúc na to, že žalobcovi bol v konaní ustanovený advokát Centrom právnej pomoci. Súd vychádzal z názoru, že na rozdiel od žalobcu, procesne úspešnému žalovanému nepriznaním náhrady trov nevznikne závažná škoda.

7. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca, žalovaný odvolaním napadol výrok rozhodnutia o náhrade trov konania.

8. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania žalobcu tento uplatnil odvolacie dôvody vymedzené § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h). Navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil. Žalobca vyjadril nespokojnosť s konaním a rozhodovaním súdu v spore, považujúc za dôvodné preskúmanie veci Ministerstvom spravodlivosti SR, vytýkal súdu prvej inštancie, že sa riadne a včas nezaoberal obsahom obrazového záznamu na CD nosiči, nesúhlasil s vyhodnotením dokazovania, keď súd prvej inštancie považoval za rozhodujúce, že zamestnanci ÚPSVaR konali na základe poverenia rodinného súdu, a nevzal do úvahy, že mali vedomosť, že Štefánia Pápajová netvorila domácnosť so žalobcom a matkou maloletej, jeho vtedajšou družkou. Ako porušenie svojich procesných správ hodnotil, že súd ani zástupca JUDr. Csakóo mu nedoručil zápisnicu z vylúchu jeho bývalej družky zo dňa 17.1.2020, zvukový záznam z pojednávania zo dňa 10.2.2020 ako i uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené. V odvolaní žalobca súčasne oznámil súdu, že po doručení rozhodnutia došlo k ukončeniu jeho zastupovania JUDr. Csakóom.

9. Žalovaný podal proti výroku o náhrade trov konania odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP zastávajúc názor, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu § 257 CSP a použitie tohto ustanovenia v predmetnom spore súd vo svojom rozhodnutí ani náležite neodôvodnil, čím uplatnil tiež odvolací dôvod podľa §365 ods. 1 písm. d/ CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia. Žalovaný zdôraznil, že pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd musí prihliadať aj na okolnosti, ktoré viedli žalobcu k uplatneniu nároku na súde i postojú strán v spore. Považoval za významné, že žalobca zotrval na podanej nedôvodnej žalobe aj potom ako bol zastúpený právnym zástupcom. Práve žalobca mal svojím konaním mariť výkon šetrenia orgánov starostlivosti o maloletých, a osočoval štátnych zamestnancov. Žalovaný uviedol, že účelom § 257 CSP nie je zmierňovanie majetkových rozdielov sporových strán, a pokiaľ mal súd v úmysle použiť moderačné právo podľa § 257 mal poskytnúť protistrane priestor na vyjadrenie k takémuto postupu. Tvrdil, že súd nemal overené žiadne aktuálne majetkové, osobné a zárobkové pomery žalobcu, pritom tento je vlastníkom bytu v Michalovciach, ktorý nie je zaťažený žiadnym vecným

bremenom. Z uvedených dôvodov žalovaný zastával názor, že mu patrí nárok na náhradu trov, ktoré spočívajú v cestovných výdavkoch, ktoré si uplatnil vo výške 215,31 €.

10. Odvolanie žalobcu žalovaný označil za zmätočné, zopakoval skutkové zistenia z konania pred súdom prvej inštancie, že šetrenie rodinných pomerov matky U. P. v tom čase družky žalobcu bolo vykonávané zamestnancami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v byte žalobcu na základe dožiadania Okresného súdu Michalovce zo dňa 8.3.2010 sp.zn. 17Pd/1/2010, pričom adresa pobytu matky U. P., zodpovedala bytu žalobcu, ktoré skutočnosti boli potvrdené aj výpoveďou svedkyne U. P.. Prešetrenie pomerov sa týkalo konania vo veci starostlivosti o maloletú Š. F., ktorá je dcérou U. P.O. z predchádzajúceho vzťahu, keď šetrenie rodinných pomerov sa mohlo vykonať len tam, kde sa matka zdržiavala a nebolo podstatné či na tejto adrese bývala aj maloletá. K ostatným výhradám žalobcu žalovaný poukázal na to, že žalobca bol zastúpený právnym zástupcom, s ktorým súd konal, preto nemal dôvod doručovať úradné písomnosti žalobcovi.

11. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobu a žalovaného ako podané včas a oprávnenými osobami, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov, dospievajúc k záveru, že odvolanie žiadnej strany sporu nie je dôvodné, preto odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28. októbra 2021, miesto a čas tohto procesného úkonu boli riadne zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s § 219 ods. 3 CSP.

14. Strany sporu uplatnili odvolacie dôvody vymedzené § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ však pôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná mandukčná povinnosť súdu a pod.). V súlade so zjednocujúcim stanoviskom Najvyššieho súdu SR publikovaným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. R 2/2016, za inú vadu konania sa považuje aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

16. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa

príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

17. Žiadny z odvolacích dôvodov uplatnených stranami sporu nebol naplnený. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v rozsahu stanovenom zákonom rešpektujúc povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, ktorá zaťažuje strany sporu. Vykonané dôkazy súd prvej inštancie vyhodnotil v súlade s § 191, §192 CSP t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, v hodnotení jednotlivých dôkazov nebol zistený žiaden logický rozpor. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových záverov nezistil, ani to aby skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo v konaní nevyšli najavo. Zo správne zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil aj správny právny záver, keď aplikoval zodpovedajúcu právnu úpravu a zásady výkladu právnych noriem, ktoré aj správne interpretoval.

18. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie napíňa tiež atribúty riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia, keď obsahuje zrozumiteľné a odvolacím súdom preskúmateľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých je založené. V súlade s kritériami § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké procesné prostriedky procesného útoku a procesnej obrany strany použili. Súd prvej inštancie jasne a stručne vysvetlil ako posúdil skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie, a ako vec právne posúdil. V odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre správne posúdenie veci a ustálenie podmienok zodpovednosti za škodu, ktorej náhrady sa v konaní žalobca domáhal. Odvolacie námietky sporových strán nemajú vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia a nie sú spôsobilé privodiť ani jeho zmenu. Odvolací súd nezistil ani žiadne porušenie procesných práv, či inú vadu konania, ktoré by mohli mať za následok porušenie práva na spravodlivý proces a nesprávne rozhodnutie vo veci, z ktorých dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v zhode s § 387 ods. 1 CSP.

19. Súd prvej inštancie v súlade s usmernením vyplývajúcim zo skorších rozhodnutí odvolacieho súdu, po upresnení žaloby ako nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 50.000 € z titulu nesprávneho úradného postupu zamestnancov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach zameral dokazovanie na zistenie, či boli naplnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 513/04 Z.z.. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že základnou podmienkou pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/03 Z.z., zakladajúceho objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, je existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, zvyrazniac, že len existencia škody bez príčinnej súvislosti s namietaným postupom orgánov verejnej moci zodpovednosť štátu nezakladá. Pre vyvodenie zodpovednosti štátu z nesprávneho úradného postupu je rozhodujúce, že úkony v ňom uskutočnené sami o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú ani sa bezprostredne jeho obsahu neodrazia. Nesprávnym úradným postupom je napr. nevydanie rozhodnutia či iná nečinnosť orgánu verejnej moci alebo vady v spôsobe vedenia konania. Následkom nesprávneho úradného postupu môže byť vznik škody v majetkovej sfére alebo zásah do práv poškodeného subjektu prejavujúcej sa jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bližšie definovanej v § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. Výška nemajetkovej ujmy sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých v nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote i závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Vo vzťahu medzi konkrétnou ujmou, ktorá mala vzniknúť poškodenému a konaním škodcu, ktoré malo byť protiprávne musí existovať príčinná súvislosť.

20. Výsledkom vykonaného dokazovania zodpovedá záver súdu, že postup zamestnancov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach bol v súlade so zákonnou úpravou, a realizoval sa bez toho, aby mohol objektívne zasiahnuť do právneho postavenia žalobcu, do práva na obydlie, či ohroziť jeho právo na vedenie súkromného, rodinného života alebo zasiahnuť do jeho cti a ľudskej dôstojnosti. Nebolo sporné, že k bytu žalobcu sa 19.3.2010 dostavili zamestnanci úradu v súvislosti

s konaním vo veci starostlivosti o maloletú Š. F., dcéru družky žalobcu U. P. Matka dieťaťa žila so žalobcom v tom čase v spoločnej domácnosti, je preto bez právneho významu či sa v domácnosti v tom čase zdržiavala aj maloletá Š. F., keď účelom rozhodovania súdu pri úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu je objektívne ustálenie pomerov oboch rodičov. Z dokazovania vyplynulo, že zamestnanci ÚPSVaR ani nevstúpili do bytu žalobcu z dôvodu nesúhlasu jeho družky, táto vo výpovedi potvrdila, že žalobca sa v tom čase v byte ani nezdržiaval, že nedošlo ani k žiadnej konfrontácii popisovanej žalobcom, a protiprávne konanie nebolo zistené ani z obrazových záznamov predložených žalobcom. Priamo zákonná úprava determinuje rozsah povinnosti Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny ako orgánu sociálno-právnej ochrany detí a mládeže na zisťovanie rodinných, bytových, sociálnych pomerov dieťaťa ako aj obidvoch rodičov, pri posudzovaní novej osobnej starostlivosti o dieťa s prihliadnutím na jeho najlepšie záujmy, zaistenie jeho potrieb i rešpektovanie jeho názoru (§ 20 nasledujúceho zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálnej právnej ochrane detí a sociálnej kuratele). Pretože výsledky dokazovania vyvrátili existenciu nesprávneho úradného postupu orgánov štátu, a vznik ujmy na strane žalobcu, dôvodne súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu základu nároku na náhradu škody voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Po konštatovaní, že neboli splnené podmienky na založenie zodpovednosti žalovaného podľa zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie s odkazom na predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, posudzoval okolnosti sporu aj podľa ustanovení o ochrane osobnosti fyzickej osoby vyplývajúcej z § 11 z § 13 OZ dospejúc k vecne správne záveru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť žaloby ani v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. K zásahu do práva na ochranu osobnosti môže dôjsť buď len v jednotlivých prípadoch, alebo jedným zásahom môžu byť porušené i viaceré hodnoty osobnosti človeka. Predpokladom zodpovednosti za zásah do osobnostných práv človeka chránených § 11 je objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení či v ohrození osobnosti fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a príčinná súvislosť medzi vznikom nemajetkovej ujmy a neoprávneným zásahom. Nemajetkovú ujmu môže teda vyvolať len taký zásah, ktorý so zreteľom na okolnosti prípadu, bez ohľadu na subjektívne vnímanie dotknutej osoby, je objektívne spôsobilý ohroziť chránené hodnoty ľudskej osobnosti. Zásah je neoprávnený, ak je v rozpore s právom. Za zásah nespôsobilý privodiť vznik nemajetkovej ujmy sa obvykle považujú prípady, ak zásah spočíval v tvrdeniach prednesených za okolností, u ktorých nehrozilo zverejnenie ani nemohlo žiadnym spôsobom dôjsť k zníženiu vážnosti fyzickej osoby alebo k tomu dôjde v rámci riadneho správneho či súdneho konania, ktoré nevybočilo z rámca daného právnou úpravou. Nemožno hovoriť tiež o neoprávnenom zásahu v prípadoch, kde je tento zásah zákonom dovolený. V rámci prebiehajúceho súdneho, správneho či iného konania pred orgánom verejnej moci súčasne prináleží tým, ktorí sa ho zúčastnia, právo na zaujímanie svojich stanovísk, ktoré ak sa dejú v limitoch upravených zákonom, nemôžu byť hodnotené ako zásah do práv protistrany. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že vykonané dokazovanie nepreukázalo existenciu žiadneho zásahu, za ktorý by zodpovedal žalovaný, a ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na akomkoľvek osobnostnom práve odporcu, keďže nedošlo ku žiadnemu kontaktu medzi zamestnancami úradu práce, sociálnych vecí a rodiny a žalobcom, zamestnanci úradu konali v medziach svojej legitímnej právomoci v súlade s povereniami vyplývajúcimi so zákona potvrdených žiadosťou súdu o prešetrenie pomerov v mieste bydliska matky, ktorý postup zamestnancov preto nijako nemohol neoprávnené zasiahnuť do práv žalobcu na ochranu jeho súkromného, rodinného života, ani sa nijako dotknúť jeho cti či ľudskej dôstojnosti. Správne súd tiež konštatoval, že úradný záznam zo dňa 10.3.2018 sa nijako nedotýka predmetu sporu, tvrdeného nesprávneho úradného postupu zamestnancov zo dňa 19.3.2010. Podľa úradného záznamu zo dňa 10.3.2008 spísaného ÚPSVaR Michalovce, jeho obsahom je zachytenie vyjadrení maloletého dieťaťa Q. P. (ďalšia dcéra U. P., bývalej družky žalobcu) o tom, ako vnímala situáciu u svojej matky bývajúcej u žalobcu, čo absolútne vylučuje akýkoľvek neoprávnený zásah orgánov štátu do práv žalobcu. Z faktu, že žalobca nebol stotožnený s vyjadrením emócií maloletej (dieťaťa prejavilo nevládu byť s matkou, lebo matka a žalobca mali požadovať, aby deti boli ticho, kričali na deti), nevystáva pre tento spor žiadna právna otázka, ide výlučne o subjektívne pocity žalobcu, ktoré nepoživajú bez ďalšieho právnou ochranu. Napokon problematickému správaniu žalobcu nasvedčuje, že bývalá družka žalobcu U. P. utrpela v dôsledku jeho fyzického útoku v roku 2012 zlomeninu hornej končatiny a otras mozgu.

21. Nesúhlas žalobcu s vyhodnotením dokazovania súdom sa zakladal len na jeho osobnom názore o tom, čo je pre konanie dôležité. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska

pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). O tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, rozhodne súd, ktorý nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (§ 185 ods. 1, 2 CSP). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (NS SR sp. zn. 3Co 5/2009, sp. zn. 3Cdo 80/2009). Z vyhodnotenia dôkazných prostriedkov uplatnených stranami v konaní súd vyvodil záver zodpovedajúci zásadám formálnej logiky, ktorý v sebe neobsahuje prvok protirečivosti, či nejasnosti, dokazovanie sa týkalo skutočností významných pre právne posúdenie veci, pričom súd neopomenul zhodnotiť podstatné okolnosti, ktoré vyplynuli z konania. Osobná polemika žalobcu s názorom súdu, nič nemení na správnosti záverov súdneho rozhodnutia.

22. Neopodstatnené sú tiež námietky žalobcu o porušení jeho práv na spravodlivé súdne konanie pre tvrdené nedoručenie súdnych rozhodnutí, písomností, či iných úradných dokumentov v čase, keď ho v konaní zastupoval advokát. Žalobcovi bol ustanovený zástupca z radov advokátov, ktoré udelené splnomocnenie nemožno obmedziť, vzťahuje sa na celé konanie a všetky úkony strany sporu (§92 CSP). V prípade ak je strana zastúpená splnomocnencom pre celé konanie - advokátom súd koná iba s takto ustanoveným zástupcom, ktorému tiež doručuje písomnosti (§110 CSP). V prípadoch ak je strana zastúpená zástupcom nemá súd vo vzťahu k nej ani poučovaciu povinnosť o procesných právach a povinnostiach (§160 CSP). Pokiaľ súd vykonával úkony len vo vzťahu k advokátovi žalobcu, postupoval zákonom upraveným a predvídaným spôsobom, a nezasiahol do žiadneho z procesných práv žalovaného, ktoré mu boli priznané v konaní pred súdom. Poskytovanie informácií o priebehu súdneho sporu, či odovzdanie súdnych a iných písomností, alebo dokumentov, spadalo už do výlučného vzťahu advokáta a žalobcu ako jeho klienta.

23. Ako vecne správny hodnotil odvolací súd aj výrok rozhodnutia o náhrade trov konania vo vzťahu medzi sporovými stranami podľa § 257 CSP.

24. V zmysle § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované ustanovenie predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania v zmysle vyššie citovaného ustanovenia vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. K aplikácii vyššie citovaného zákonného ustanovenia dochádza aj z aspektov sociálnych, kedy súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu, pričom si vždy všíma aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. Dôvody hodné osobitného zreteľa teda buď spočívajú v dôvodoch na strane sporovej strany alebo v okolnostiach prejednávaneho sporu. Je pravdou tvrdenie žalovaného, že uvedené ustanovenie nemá slúžiť predovšetkým na zmiernovanie sociálnych rozdielov medzi sporovými stranami, no odvolací súd považoval za opodstatnené prihliadať ku skutočnosti, že žalobcovi bol ustanovený v konaní zástupca Centrom právnej pomoci, ktoré poskytnutie právnej pomoci prichádzalo do úvahy, len ak nárok žalobcu nebol zjavne neopodstatnený a súčasne jeho príjem nepresiahol 1,4-násobok sumy životného minima (§6 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi). Pokiaľ aj žalobcovi svedčí vlastnícke právo k bytu č. 2 na III. poschodí bytového domu podľa výpisu LV č. XXXX, katastrálneho územia Michalovce nemožno prehliadnuť, že ide o bezpodielové spoluvlastníctvo, žalobca vystupuje ako dlžník Sociálnej poisťovne podľa výpisu z registra dlžníkov s dlhom cca 4.200 €, nemá iný majetok väčšej hodnoty ani pravidelný zdroj príjmov. Pokiaľ aj žalobca zotrval na svojej žalobe, ktorá sa javila ako nedôvodná, z priebehu sporu vyplýva, že sa zjavne v právnej úprave neorientoval, a ustanovenie zástupcu Centrom právnej pomoci ho len utvrdilo v mylnom presvedčení o dôvodnosti nároku. Odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade zmienené okolnosti na strane žalobcu pri uplatňovaní nároku v konaní, jeho osobné pomery, odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnému žalovanému podľa § 257 CSP, z ktorých dôvodov odvolací súd potvrdil aj výrok rozsudku o nároku na náhradu trov konania.

25. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 255 ods.2 CSP. Odvolatelia (žalobca a žalovaný) boli v odvolacom konaní neúspešní, preto žiadnemu z nich nepatrí nárok na náhradu trov konania.

26. Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods.2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).